

L'escriptor mallorquí havia destacat, a banda de la producció literària, en la tasca d'editor des dels anys seixanta

Mor el poeta i narrador Jaume Pomar

David Castillo
BARCELONA

El poeta, novel·lista, assagista i editor Jaume Pomar va morir ahir al 70 anys a conseqüència d'un càncer. L'escriptor mallorquí ha estat un dels dinamitzadors de la literatura catalana des de la segona meitat dels anys seixanta, quan va dirigir amb Guillem Frontera la col·lecció de poesia *La Sínia*.

D'aquests anys són precisament els seus primers llibres de versos, *Tota la ira dels justos*, que va guanyar el premi Ciutat de Palma del 1966. Seria el primer volum d'una llarga trajectòria, primer associada al realisme que im-

L'autor havia estat un dinamitzador de la nostra cultura des dels anys de la dictadura

posava el mestratge d'Espriu, Pere Quart, Llompart i Blai Bonet, però definint una veu pròpia, que derivaria cap a l'eclecticisme dels anys setanta, especialment amb *Història personal* i *Amb la mort, amorosament*.

En el seu llarg currículum com a poeta cal destacar el premi Cavall Verd, el Miquel de Palol de Girona i, més recentment, el Màrius Sampere.

La seva obra com a narrador inclou el dietari, els contes i la novel·la, amb la més coneguda, *Un dia o l'altre acabaré de legionari*. També és important la seva tasca com a assagista, amb nombrosos treballs sobre Llorenç Villalonga, i com a antòleg de clàssics mallorquins i traductor. Sempre inquiet i polèmic, Pomar no defallia mai i el seu caràcter sorneguer i crític sovint l'havia distanciat de les grans tribunes. Ens deixa un escriptor de fons. ■

Jaume Pomar recollint el premi Màrius Sampere el 2008 ■ ISABEL MARTÍNEZ

LA CRÒNICA

Carles Ribera

Vetllada desguitarrada

La pluja va obligar dimecres Diego el Cigala a comparèixer amb mitja horeta de retard a l'escenari de l'amfiteatre del Grec. Això no va impedir pas, primer sota uns improvisats parasols de cafeteria i finalment ja sota el cel rogent de la nit barcelonina, que el *cantaor* més versàtil del panorama flamenc obsequiés una concurrència amb dues hores llargues d'un concert amb alts i baixos. Bé, potser amb més baixos que alts, tot i que el resultat va satisfer prou un públic absolutament devot, bona part del qual es notava que tenia encara al cap la memorable actuació de l'estiu del 2003 en aquell mateix escenari, aleshores acompanyat del desaparegut Bebo Valdés i el gran

contrabaixista Javier Colina.

En la vetllada de dimecres l'al·licient era escoltar el nou treball d'El Cigala, *Romance de la luna tucumana*, un altre a les sonoritats llatinoamericanes, aquest cop al tango. Un pas més en la fusió d'estils, poc flamenc, bastant jazz i força tango, amb la incorporació de la guitarra elèctrica de Diego García.

El resultat de la nova proposta no acaba de reeixir, almenys en directe, amb un García poc inspirat en la improvisació, i que satura les harmonies dels acompanyaments de manera innecessària. Amb aquest plantejament l'actuació no va començar a prendre volada fins que el *cantaor* va enfilat amb el repertori dels treballs anteriors, especial-

Diego el Cigala, en l'actuació de dimecres al Grec ■ JOSEP LOSADA

ment en els moments en què només estava únicament acompanyat de piano (un torrencial Jaime Calabuch, *Jumitus*), Yetsy Heredia al baix (brillant en solitari) i el percussionista Isidro Suárez. *Niebla del riachuelo*, *Naranja en flor*, *Alfonsina y el mar*, *Corazón loco*, van sortir d'una gens forçada *garganta con arena* per la qual, en direcció contrària, van trascolar mitja dotzena del que de lluny semblaven vodkes amb taronja. Un quintet que es va mostrar generós en la durada, complent i variat amb un repertori que va anar del tango al son passant pel bolero, una mica despitat en les entrades de les improvisacions, i amb un únic bis, *Dos gardenias*, mentre una part del públic ja havia desfilat.